

[Mølgaard]

Lad mig endelig anføre, at vi ikke har en fastlåst holdning til de mere tekniske forslag. Dog ser vi heller ikke noget som helst formål i lovmæssig tvangsfastsættelse af, at amterne skal nedsætte musikudvalg. Liberaliseringen i udpegelsesbestemmelserne til statens musikråd kan vi støtte, hvad vi derimod ikke kan for beskikkelsesperiodens forlængelses vedkommende.

Lad mig slutte af med en uforbeholden undsigelse af den kulturpolitiske bevillingslinie, der vil politisk smagsdommeri på musikområdet, som vi har set det på litteraturområdet, på billedkunstens, på filmens, ja, på radio- og tv-formidlingens område, hundreder af gange før, hvor man vil skelne politisk mellem god og dårlig kunst og støtte den gode, men kvæle den dårlige. Det er velkendte øststatsfænomener, hvor socialrealismen har fejret officielle triumfer i kraft af en sådan holdning fra offentlige myndigheders side. Det er også kendt herhjemme i andre sammenhænge. Retsforbundet er konsekvent imod det og advarer enhver kulturformidlingsinteresseret, hvad enten det er kunstnere, eller det er modtagere, eller det er formidlere, imod bevillingssystemets risici for de pågældende. Det er ikke rart at være i lommen på andre.

Ministeren for kulturelle anliggender (Lise Østergaard):

Jeg vil gerne sige tak for den i det store og hele positive og i nogle tilfælde meget positive behandling af dette forslag til lov om ændring af musikloven. Det er en lov, der i sin hidtidige levetid har fungeret meget positivt. Jeg erkender sammen med hr. Voigt, at graden af musikalitet naturligvis kan variere fra det ene parti til det andet, men i det store og hele føler jeg mig lige så tilfreds og lige så opmuntret af modtagelsen af dette forslag til lov om ændring af musikloven, som min forgænger følte sig inspireret af den positive modtagelse af det oprindelige lovforslag.

Der er ikke nogen tvivl om, at loven indtil nu har været et meget godt instrument til varetagelse af sit formål. Jeg er ikke et øjeblik i tvivl om, at den har medvirket til den rivende udvikling af musiklivet, som har fundet sted i de forløbne år; og at der her er tale om en kulturaktivitet, som er uhyre vigtig

på grund af dennes almene tilgængelighed, kan vist ingen af os være i tvivl om.

Det er blevet nævnt, at beløbet 8 mill. kr. til styrkelse af lovens formål er for få penge, og det er blevet nævnt, at det er for mange penge. Det er jo den situation, som nødvendigvis må opstå, når forskellige vurderinger bliver sat ved siden af hinanden, men det er altså det beløb, regeringen har fundet for svarligt i den øjeblikkelige situation. Der er tale om et område i udvikling, og jeg mener, at det vil være nyttigt at følge styrkelsen af aktiviteterne i en periode og så senere komme tilbage til nye vurderinger.

Til de enkelte indlæg har jeg kun ganske få bemærkninger.

Fru Mette Madsen stillede mig et direkte spørgsmål, der drejede sig om de 2,5 mill. kr. fra den kulturelle fond. Jeg mener, det er tænkeligt og endog sandsynligt, at forslaget til lov om ændring af musikloven og forslaget til lov om ændring af loven om Det kongelige Teater vil blive behandlet samtidig, hvilket vil gøre det let for os at tage stilling til dette problem, men det er da givet, at hvordan det end går, vil vi i udvalget skabe mulighed for, at problemet bliver drøftet i sin rette sammenhæng.

Til fru Gerda Møller vil jeg sige om musikskolerne, at det er jo nu engang således, at forudsætningen for, at det brede, det folkelige element i musiklivet kan udfolde sig, er, at der også er god mulighed for udvikling af professionelle, som skal være med til at inspirere og uddanne.

Fru Ingerlise Koefoed talte, hvad jeg også havde forventet, om rytmeområdet, som fru Ingerlise Koefoed mente relativt fik for beskudne tilskud. Jeg synes, vi er nødt til at se dette spørgsmål i sammenhæng med, hvad musiklovens midler anvendes til. Det kan ikke være rimeligt at sammenligne hele det beløb, som ydes til musiklivet, på en så firkantet måde, at man siger – det sagde fru Ingerlise Koefoed nu heller ikke, men det anføres ofte – at halvdelen bør gå til rytmeområdet og halvdelen til det klassiske område. Det, vi må gøre, er at sammenligne fordelingen af de frie midler, af de ikke-lovbundne midler.

Dér er forholdet det, at der siden musiklovens ikrafttræden er sket en meget kraftig forøgelse af de midler, som er blevet stillet til rådighed for den rytmiske musik, faktisk fra